

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání dne 19. září 2019 o odvolání obžalovaného **P. M.**, narozeného **XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 12. 6. 2019 č. j. 4 T 57/2017-463 a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného P. M. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále byl obžalovaný P. M. uznán vinným v bodech 1., 3. a), 3. e), 3. i) zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, v bodě 3. a) i dle odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, pod bodem 3. přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a pod body 2., 3. b), 3. c), 3. d), 3. h) přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 a v bodě 3. c) i dle odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Za to byl podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání obžalovaný P. M., které následně prostřednictvím zvoleného obhájce písemně odůvodnil a zaměřil do všech výroků rozsudku.
2. V odůvodnění podaného odvolání obžalovaný nalézacímu soudu vytýká, že i po vrácení věci odvolacím soudem okresní soud nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a dle jeho názoru skutková věta neodpovídá provedenému dokazování. Taktéž má za to, že soud I. stupně nesprávně kvalifikoval jemu vytýkané jednání, a napadený rozsudek trpí vadami spočívajícími v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění, odvolatel tak má za to, že existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, a to s ohledem na rozpory v provedeném dokazování.
3. V další části odůvodnění podaného odvolání odvolatel odkazuje na svou obhajobu, dle níž poškozená na něj podala trestní oznámení z důvodu ukončení jejich soužití, a to zejména v souvislosti s majetkovým vypořádáním a rozvodovým řízením se snahou mu uškodit. Většina skutků, které jsou mu kladeny za vinu, se přitom odehrála pouze za přítomnosti poškozené a odvolatele.
4. Odvolatel dále poukazuje na udělené pokyny odvolacího soudu, dle nichž okresní soud opětovně poměrně rozsáhle vyslechl poškozenou J. M., která v průběhu jeho trestního řízení rozšiřovala počet skutků kladených odvolateli za vinu, přičemž z počátku o těch závažnějších vůbec nehovořila, resp. tyto v době, kdy se měly stát, neoznámila a počátek trestního řízení lze jednoznačně zařadit do období rozvodu obžalovaného a poškozené. V této souvislosti poukazuje na časový sled jejích výslechnů, a zdůrazňuje i výpověď poškozené v rámci civilního řízení vedeného Okresním soudem v Bruntále pod sp. zn. 8 C 60/2015, v níž odvolatel spatřuje rozpory a nejasnosti ve vztahu k jednotlivým skutkům a má za to, že poškozená události uměle zveličuje a přikresluje s cílem mu uškodit a na tyto nesrovnalosti v další části odůvodnění podaného odvolání poukazuje.
5. Obžalovaný zejména zdůrazňuje skutečnost, že poškozené (nesprávně uvádí obžalované) nikdy nevyhrožoval násilím, tak jak to poškozená uvádí, a což vyplývá i z doložených SMS zpráv, které žádné takové výhrůžky neobsahují. Připouští, že z jeho strany mohlo dojít při manželských

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.

hádkách k použití nevhodných výrazů, nicméně výhrůžky nikdy nepoužil a jejich hádky nikdy nedosáhly intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako některý z trestných činů, z nichž je obžalován. Taktéž zdůrazňuje, což potvrdila samotná poškozená, že tuto nikdy fyzicky nenapadl, ani jí nevyhrožoval násilím. Připouští, že většina skutků popsanych v napadeném rozhodnutí má reálný základ, tj. že k situacím tam popsáním v zásadě velmi pravděpodobně došlo, avšak bez toho, že by poškozené vyhrožoval násilím či ji slovně napadal.

6. Výpověď poškozené přitom považuje za nevěrohodnou, jelikož jejím zájmem bylo od počátku mu škodit. Pokud se jedná o výpovědi slyšených svědků, které dle soudu mají být shodné s verzí poškozené, tak tyto je nezbytné hodnotit v kontextu jejich blízkého vztahu k poškozené, když se jedná o členy její rodiny, známé či spolupracovníky, přičemž žádná nestranná osoba nebyla vyslechnuta. Všichni tito svědkové hovoří zprostředkovaně o tom, co se mělo poškozené stát, a to s časovým odstupem několika let.
7. Po vrácení věci odvolacím soudem byli na návrh obhajoby vyslechnuti svědkové M., G., M. a na návrh státního zástupce i svědek Š., jemuž měla poškozená volat a celou situaci s ním řešit, což svědek vyloučil s tím, že si na nic takového nevzpomíná. Ve prospěch odvolatele pak potvrdil, že s ním nemá žádné problémy, je na něj spoleh a váží si jej jako zaměstnance. Svědek G. zase potvrdil tvrzení odvolatele o tom, že mu poškozená měla z domu odnést částku přesahující milion korun, což jmenovaná od počátku popírala.
8. K bodu 1. a 2. výroku napadeného rozsudku odvolatel připouští, že došlo k vyhrocené situaci v domácnosti a hádce o peníze, avšak popírá, že by v této souvislosti poškozené vyhrožoval zabitím. Takové jednání pak není možné kvalifikovat jako zločin vydírání, když zde chybí znak pohrůžky násilí, které okresní soud dovozuje pouze z výpovědi poškozené, která však uvedla, že peníze chtěl obžalovaný až druhého dne ráno, kdy se vyspal, nebyl opilý a nejprve ji o peníze požádal s tím, že potřebuje něco zaplatit. Poškozená potvrzuje, že ji odvolatel nikdy fyzicky nenapadl a měl jí jenom říci, že pokud mu peníze nedá, tak ji zabije. Přitom připustila, že se jednalo o finanční prostředky, které vydělal odvolatel. Poškozená taktéž připustila, že obžalovaný takto mluvil vícekrát a za výhrůžku to nebrala. Lze tak dovodit, že skutkový děj popsany ve výroku rozsudku se nestal, nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty zločinu vydírání, spočívající v pohrůžce násilí. Poškozená dále popisuje různě výše finanční hodnoty, potvrzuje i skutečnost, že i poté s ním sdílela společnou domácnost a komunikovala o běžných záležitostech. Takových hádek mezi nimi byla celá řada, čemuž odporuje tvrzení poškozené, že v projednávaném případě se cítila ohrožena tak intenzivně, že měla obavu o svůj život. Odvolatel toto její tvrzení považuje za účelové, učiněné se snahou mu škodit. Dále odkazuje na výpověď poškozené, která opakovaně ve vztahu k okolnostem svého vystěhování z domu uvedla, že byla obžalovaným donucena podepsat papír, a to před svědky. K tomu uvádí, že do spisu založil listinu ze dne 8. 4. 2017, na které jsou podpisy manželů M. a listina je napsána rukou poškozené. Navíc k tomuto odvolatel disponuje zvukovým záznamem, který okresní soud odmítl provést jako důkaz. Z toho dovozuje, že poškozená nebyla k ničemu nucena, když na záznamu hovoří zcela sebevědomě a sama diktuje, co se píše na přiložené listině. Tato skutečnost rovněž prokazuje účelovost výpovědi poškozené a snahu mu škodit. Ve vztahu k bodu 3. výroku napadeného rozsudku odvolatel připouští, že v tomto období poškozenou často kontaktoval, nicméně z připojených listin rovněž vyplývá, že tato s ním ve většině normálně komunikovala a obsah zpráv se týkal běžných záležitostí. S ohledem na tyto skutečnosti je zavádějící hodnotit veškerou komunikaci mezi nimi jako obtěžující poškozenou.
9. Ve vztahu k bodu 3. a) výroku napadeného rozsudku odvolatel ve shodě s dosavadní obhajobou namítá, že k předmětnému skutku mělo dojít po 19. 7. 2015, tj. po odeslání poškozené SMS zprávy, aby si přišla natrhat ovoce. Tvrzení poškozené i v tomto bodě, zejména pokud se jedná o ohrožování lopatou, považuje odvolatel za nevěrohodné, kdy tato uváděla rozdílné období incidentu a nebyla schopna blíže lopatu popsat. To, že došlo k hádce, odvolatel nepopírá, nicméně považuje za nevěrohodné vyjádření, že se o tom měla poškozená svěřit své sestře L. V.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.

kteřá měla být tu dobu na hřišti, neboť si je jist, že to léto se na turnaji, který se konal na hřišti, on nenacházel, a tudíž k ničemu takovému nemohlo dojít. Svědkyně J. je sice sousedkou, avšak mezi pozemky odvolatele a svědkyně se nachází další pozemek ve vzdálenosti cca 80 m², což připustila sama svědkyně a je tak velmi nepravděpodobné, že by slyšela, co se na pozemku děje. Tato svědkyně je navíc spolupracovnicí poškozené a z tohoto pohledu účelově potvrzuje její nepravdivou výpověď. Poškozená při nahlášení incidentu na policii s časovým odstupem nic takového ve své výpovědi neuváděla. Odvolatel pak spatřuje rozpory, pokud se jedná o nakládání obžalovaného s lopatou, což nebylo nalézacím soudem blíže objasněno. Taktéž v této souvislosti zdůrazňuje, že poškozená se dostavila na zahradu po jeho předchozím pozvání, což odporuje jejímu tvrzení, že se obžalovaného bála. Ve vztahu k tomuto bodu má odvolatel za to, že se skutek, tak jak je popsán v této části napadeného rozsudku, nestal a nedošlo ani k naplnění všech znaků kvalifikované skutkové podstaty zločinu vydírání, spočívajícího v pohrůžce násilím.

10. Obžalovaný v dalším popírá i spáchání jednání pod body 3. b), c), d), h) výroku napadeného rozsudku a nadále popírá, že komukoliv vyhrožoval usmrcením či jinou těžkou újmou. Připouští, že v těchto případech opět došlo ke konfliktním situacím, nicméně takové hádky nemohly v nikom vzbudit důvodnou obavu. Odvolatel poukazuje i na rozpory ve výpovědi svědka V. a jeho manželky, která uváděla, že vyhrožování se sekerou měl manžel slyšet a sám jí měl ukázat, že odchází, naproti tomu svědek V. uvedl, že žádné vyhrožování neslyšel a jeho obsah mu měla manželka sdělit až poté, co odešli. Rovněž v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že oba svědkové jsou blízkými poškozené. Ve vztahu k bodům 3. a), 3. e) odvolatel namítá, že je usvědčován výpovědí poškozené a její sestry, které považuje za nevěrohodné a jejich výpovědi za nepravdivé. Vytýkané jednání tak není možno kvalifikovat jako zločin vydírání, jelikož neobsahuje znak skutkové podstaty spočívající v tom, že měl někoho nutit k tomu, aby strpěl či opomenul nějaké jednání, a má za to, že vyhrožování nelze spáchat prostřednictvím třetí osoby, kterou v tomto případě byla svědkyně V..
11. Taktéž se obžalovaný necítí být vinným za jednání pod bodem 3., které bylo kvalifikováno jako přečin nebezpečného pronásledování. Připouští, že poškozenou kontaktoval častěji, avšak z tohoto nelze dovodit, že by se jednalo o soustavné obtěžování či pronásledování, ale spíše šlo o excesy, kdy mnoho dalších kontaktů mělo běžný charakter a proběhlo zcela běžně. Odvolatel se doznal, že s ohledem na vzájemné vyhocené vztahy s poškozenou z jeho strany docházelo k jednání, které lze zcela jednoznačně považovat za nevhodné, nicméně nikdy dle jeho názoru nenaplnilo znaky trestných činů, z nichž byl obžalován, a to s ohledem na absenci některého z nutných znaků jejich skutkové podstaty. Skutečnost, že opakovaně kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv a mailů poškozenou, je zřejmé z listin založených ve spise, nicméně obsah žádné z těchto zpráv není součástí skutkové věty, tedy že by do těchto zpráv psal jakékoli výhrůžky či hrozil násilím. Obsah těchto zpráv je dle jeho názoru nutno hodnotit pouze jako obtěžující. Vytýkaného jednání se měl dopouštět pouze v přítomnosti poškozené či jí blízkých osob, které jej mají z vytýkaného jednání usvědčovat.
12. Obžalovaný závěrem uvádí, že své jednání považuje za nevhodné a je mu zpětně toto líto, nicméně popírá, že by se dopustil protiprávního jednání, jak je mu napadeným rozsudkem vytýkáno. Provedené důkazy považuje za nesprávně vyhodnocené, jelikož v těchto se objevují rozpory, které neumožňují dospět k závěru o jeho vině. Závěrem pak navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a rozhodl zprošťujícím výrokiem.
13. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a správnost postupu řízení, které těmto předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska případných vad, které sice odvoláním vytýkány nebyly, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. S ohledem na rozsah napadeného rozsudku ze strany odvolatele bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat všechny výroky napadeného rozsudku.

14. V první řadě je třeba připomenout, že krajský soud již v této trestní věci jedenkrát rozhodoval, a to usnesením ze dne 9. 10. 2018 č. j. 5 To 279/2018-413, kterým dal okresnímu soudu pokyn jednak k doplnění dokazování, jednak k podrobnějšímu hodnocení důkazů (viz citované usnesení). Krajský soud po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že okresní soud všechny pokyny, které mu byly předchozím kasačním rozhodnutím uloženy, splnil, když navíc vyslechl další svědky, jak bylo navrženo jak obžalovaným, tak státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Bruntále.
15. Krajský soud proto považuje skutková zjištění okresního soudu za správná, učiněná v souladu s provedeným dokazováním. Krajský soud má také ve shodě s nalézacím soudem za to, že provedenými důkazy byla vina obžalovaného jednáním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku prokázána bez důvodných pochybností ve smyslu ust. § 2 odst. 5 trestního zákoníku, v této souvislosti je pak možno odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je důkazní situace podrobně rozebrána. Odkázat je možno i na předchozí rozhodnutí krajského soudu ze dne 9. 10. 2018 č. j. 5 To 279/2018-413 s tím, že dále bude věnována pozornost toliko námitkám obhajoby.
16. Obžalovaný se snaží v podaném odvolání hodnotit provedené důkazy tak, aby tyto odpovídaly jeho dosavadní obhajobě a jeho tvrzení, že se vůči své bývalé manželce nedopustil jednání v takové intenzitě, aby bylo možno z něho dovodit trestněprávní odpovědnost.
17. Pokud jde o otázku věrohodnosti výpovědi svědkyně J. M., tou se krajský soud zabýval již ve svém předchozím rozhodnutí, přičemž v novém hlavním líčení prováděným okresním soudem pro vrácení věci došlo k potvrzení závěrů o věrohodnosti výpovědi této svědkyně, a naopak k vyvrácení obhajoby, pokud tato se snažila tuto svědkyni znevěrohodnit. V novém hlavním líčení tak nedošlo k žádné změně, která by byla důvodem pro změnu stanoviska nalézacího soudu.
18. Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaného je nezbytné zdůraznit, že to byl obžalovaný, který se snažil obnovit jejich soužití, kdy naopak poškozená byla pevně rozhodnutá se s obžalovaným rozvést. Z této snahy obžalovaného tak pramenilo jemu vytýkané jednání tak, jak je popsáno v bodech 1. – 3. výroku rozsudku. Z výpovědi poškozené, jakož i dalších slyšených svědků, a zejména pak z obsahu listinných důkazů, které byly ve věci vyžádány a následně provedeny, nevyplývala žádná snaha poškozené se na úkor obžalovaného obohatit, když poškozená se sama z jejich společného rodinného domu odstěhovala a obžalovanému ponechala podstatnou část jejich společného jmění. Z provedeného dokazování tak nebyla objektivně prokázána jakákoliv snaha poškozené obžalovanému škodit podáním trestního oznámení, a svými následnými výpověďmi. Pokud obžalovaný poukazuje na skutečnost, že poškozená v rámci svého prvotního vysvětlení neuváděla v celém rozsahu následně obžalovanému vytýkanou trestnou činnost, jak byla obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání, je nezbytné uvést, že se jedná o běžný postup, k němuž dochází v rámci prováděného vyšetřování, jakož i ustálení důkazní situace. V rámci prvotního trestního oznámení poškozená učinila úkon, který vycházel z jednání, jak je popsáno pod bodem 3. i) skutkové věty napadeného rozsudku, což bylo impulsem k tomu, že poškozená již neunesla výhrůžky, jakož i jednání obžalovaného, které jí způsobovalo příkoří, a rozhodla se věc oznámit na policii. V průběhu následujících výslechů pak podrobně rozvedla jednání obžalovaného od poloviny února 2015 tak, jak je obsahem skutkové věty výroku napadeného rozsudku.
19. Krajský soud nesdílí odvolací námitky obžalovaného, že v jejich výpovědích jsou rozpory a nejasnosti, když tato co do podstaty průběhu událostí vypovídá stále konzistentně a obžalovaného z vytýkané trestné činnosti jednoznačně usvědčuje. Pokud došlo k mírným rozdílům v její výpovědi v přípravném řízení a u hlavního líčení, je nezbytné tyto skutečnosti považovat za drobné diskrepance, pramenící jednak z časového odstupu, opakovatelnosti

výslechů, jakož i skutečnosti, že se poškozená snažila na své nepříjemné zážitky zapomenout a tyto ze své paměti vytěsnit.

20. Pokud obžalovaný v odůvodnění podaného odvolání opakovaně popírá výhrůžky násilím ať již přímo ve vztahu k poškozené či zprostředkovaně prostřednictvím jí blízkých či známých osob, jakož i za pomoci SMS zpráv, je tato jeho obhajoba opakovaně vyvrácena obsahem těchto výpovědí, jakož i obsahem použité komunikace. Intenzita těchto výhrůžek je přitom natolik značná, že je způsobilá u poškozené vyvolat důvodné obavy o její zdraví, život poškozené či jejích blízkých a známých.
21. Pokud se jedná o výpovědi svědků, které byly provedeny po vrácení věci nalézacímu soudu a navrženy obžalovaným, tak tyto nepřinesly do věci nic podstatného a na jejich základě taktéž nebylo možné posoudit výpověď poškozené jako nevěrohodnou. Svědek J. Š., nadřízený obžalovaného, si na kontakt s poškozenou pouze nevzpomněl, její tvrzení tak jednoznačně nevyvrátil.
22. Pokud obžalovaný v podaném odvolání namítá, že v projednávané věci stojí proti sobě jím uváděná verze proti průběhu události tak, jak ji vylíčila poškozená, je nezbytné zdůraznit, že k obdobnému jednání dochází především za nepřítomnosti dalších osob, avšak výpověď poškozené J. M. nestojí osamoceně a je podporována co do průběhu jednotlivých skutků a útoků ze strany obžalovaného, výpovědi řady dalších svědků, o něž se okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí opírá. Na těchto závěrech nemění nic ani skutečnost, že se jedná o příbuzné, známé či spolupracovníky poškozené. S ohledem na jejich počet nelze konstatovat, že by se mělo jednat o nějaký rozsáhlý komplot provedený s úmyslem obžalovanému škodit. U všech těchto svědků se jedná o řádné občany bez jakékoliv trestněprávní minulosti, přičemž svědkové byli dostatečně a opakovaně poučováni o trestněprávních následcích křivé svědecké výpovědi.
23. Pokud obžalovaný poukazuje na skutečnost, že poškozená s ním i normálně komunikovala, pokud se jedná o běžné záležitosti, pramení tato skutečnost s nezbytností jejich vypořádání z předchozího dlouhodobého soužití, jakož i vedení společné domácnosti. Tento fakt ničeho nemění na vyvozování trestněprávní odpovědnosti z jednání obžalovaného, které je mu kladeno za vinu v napadeném rozsudku.
24. Krajský soud pak neshledává podstatné rozpory ve výpovědi svědků, manželů V., když z jejich výpovědi nevyplývá, že by měli být oba bezprostředně obžalovanému vytýkanému jednání pod body 3. a), c) přítomni. Pokud obžalovaný v případě svědkyně G. J. poukazuje na vzdálenost její nemovitosti od jeho rodinného domu, tak z výpovědi jmenované svědkyně vyplývá, že v rozhodné době vřela na zahradě prádlo, slyšela od M. řev a když se šla podívat k brance v oplocení, viděla následné jednání jak poškozené, tak obžalovaného, které před orgány činnými v trestním řízení popsala.
25. Ve vztahu k jednání pod bodem 3. okresní soud dostatečně zjistil jeho intenzitu, jakož i dopad na poškozenou, a z tohoto následně dovedl naplnění všech zákonných znaků jednotlivých přečinů tak, jak vyplývají ze zvolené právní kvalifikace. S ohledem na rozsah, intenzitu, jakož i obsah obžalovanému prokázaných kontaktů, nelze tyto považovat za pouhé excesy či vyhrocené vzájemné jednání, ale za soustavné obtěžování a pronásledování poškozené J. M..
26. Je tedy možno shrnout, že krajský soud se ztotožňuje se skutkovými závěry soudu okresního, uvedenými v napadeném rozhodnutí a námitky obžalovaného tak považuje za nedůvodné. Jako nedůvodný vyhodnotil návrh obžalovaného na doplnění dokazování učiněný v rámci odvolání, a to v kontextu ustálené důkazní situace.
27. V souladu se zákonem postupoval okresní soud i v právním posouzení jednání obžalovaného, jak vyplývá z výroku napadeného rozsudku, kdy i v této části lze z důvodu stručnosti

v podrobnostech odkázat na přesvědčivé a výstižné odůvodnění zvolené právní kvalifikace v napadeném rozsudku nalézacím soudem, ke kterému nemá Krajský soud v Ostravě výhrad.

28. Správnému a zákonnému rozhodnutí o vině obžalovaného P. M. odpovídá i výrok o trestu, který byl obžalovanému za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen jako trest úhrnný, blíže samé spodní hranice zákonné trestní sazby vyplývající z ust. § 175 odst. 2 trestního zákoníku, která činí rozmezí od 2 do 8 let. Výkon tohoto trestu pak okresní soud důvodně za podmínek ust. § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na delší zkušební dobu, tj. v trvání 4 roků, v rámci níž bude mít obžalovaný možnost prokázat, že v jeho případě se jednalo o výjimečný exces z řádného způsobu života, který je schopen nadále vést. V druhu a výši uloženého podmíněného trestu odnětí svobody okresní soud v souladu s hledisky pro ukládání trestu obsaženými v ust. § 37 až 39 trestního zákoníku vyjádřil jak míru společenské škodlivosti vytýkaného jednání, tak i osobní poměry obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Uložený trest odnětí svobody vyměřený blíže spodní hranice zákonné trestní sazby je přiměřený a zákonu odpovídající z důvodů, které jsou v napadeném rozsudku přiléhavě rozvedeny. Rozhodně nejde o trest nepřiměřeně přísný a jen takový by podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu mohl být rozhodnutím odvolacího soudu zmírněn. Ostatně výrok o trestu byl obžalovaným napadán jen proto, že tento nesouhlasil s výrokem o vině.
29. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině i trestu, které ve všech směrech odpovídá zákonu, a ani řízení předcházející tomuto rozhodnutí netrpí žádnými nedostatky. Proto odvolací soud nemohl rozhodnout jinak, než že podané odvolání podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení (§ 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 19. 9. 2019

JUDr. Vladislav Topiarz v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.